

editorial

Vigilància d'obres

ELS veïns de les zones més pròximes a la nova estació de Girona estan exposats a uns quants anys de molèsties i inconvenients per les obres, que no pas pel fet de ser necessàries per a la ciutat han de ser tothora i sense control. En la primera setmana d'obres ja s'han hagut de queixar de fresses insuportables en horaris intempestius, un símptoma que es comença amb mal peu per part d'unes empreses que ja es veu a venir que tindran poques con-

templacions a l'hora de respectar els veïns, empeses per les exigències del calendari de treball.

Caldrà, vistes aquestes primeres queixes, estar en alerta permanent per tal que les situacions extraordinàries no esdevinguin normalitat. Els veïns bé prou que cal suposar que faran mans i mànigues per no tolerar ni la més mínima molèstia fora d'hores raonables. Però han de saber que tenen l'Ajuntament al seu costat per mantenir l'ordre i la racionalitat.

Esperpent a Pont de Molins

L'agressió a l'alcalde de Pont de Molins, Josep Fuentes, és la gota que fa vessar el vas en un municipi que viu des de fa uns anys un ambient enrarit per les disputes polítiques. Caldrà veure si l'agressió de què va ser víctima la màxima autoritat d'aquest municipi té relació amb tots aquests conflictes, fins i tot amb l'aparició misteriosa d'anònims pel poble, o bé es tracta d'un fet desvinculat, tot i que les investigacions fetes per la

policia apunten cap a una presumpta relació almenys entre l'agressor i l'autoria dels anònims. Els avantatges de gestió pública que dona el fet de viure en un poble petit, on tothom es coneix i tothom coneix el que s'hi cou, de vegades es capgiren i converteixen una situació aparentment avantatjosa en un niu de conflictes enquistats per les implicacions personals que comporten. A Pont de Molins ja és hora que tothom s'assegui per posar el seny al davant de les disputes.

la punxa d'en jap | JOAN ANTONI POCH

Per tant, no el podia tornar a veure fins al cap de 16 hores. Però com que no havíem portat la medicació ni la insulina, vam quedar amb el personal de l'entrada d'urgències que tornaríem l'endemà a les 9 del matí i els ho portaria; abans de marxar els vaig dir a recepció el número del telèfon fix i el del mòbil per si hi havia alguna novetat. Però la persona que m'havia d'avisar no ho va fer.

L'endemà vaig anar a l'hospital i vaig trobar el llit buit. Ningú no sabia què se n'havia fet, del meu marit. Fins que des de recepció van trucar a Girona per saber si tenien un pacient amb el nom del meu marit. Va resultar que a les 23.15 h del dia 15 l'havien dut amb ambulància d'urgència a l'hospital Trueta en estat molt greu. Com que al Trueta l'horari de visita de l'hospital de dia és de 10 a 11 del matí, vaig arribar just a temps per parlar amb el metge que atenia el meu marit i passar el disgust de saber que va entrar en estat comatós molt greu amb un xoc sèptic a l'hospital de Girona. El meu marit es va recuperar al cap de tres setmanes (també es podia haver mort). Tot plegat fa que em qüestiono si hi ha un problema de gestió darrere d'aquest incident. No sé si és normal que un hospital comarcal com el de Figueres en cert moment estigui mancat d'especialistes. Potser ens hauríem de preguntar per què els altempordanesos no podem disposar del mateixos serveis que el ciutadans de Girona. Però la meua única preocupació és que en un futur cap altra família no

passi per les circumstàncies que he passat i encara estic passant. / M. LLUÏSA THOMAS. Figueres (Alt Empordà).

Rèplica a la nota del Gremi de Marxants

● Jo vaig ser president del Gremi de Marxants durant l'any 2004 i una part del 2005. El llavors president, el Sr. Manel Cano, arran d'una inoportuna malaltia, va haver de deixar el càrrec, per la qual cosa em va proposar que jo fos el president i ell el sots-president; així ho va aprovar l'assemblea de socis. Un cop recuperat de la malaltia, les discrepàncies entre ell i jo de seguida van ser

presentes, ja que va voler «seguir manant el seu gremi» i mantenir una guerra constant contra l'Associació de Marxants de les Comarques Gironines, fet que va provocar que jo presentés la dimissió irrevocable i que ell tornés a ser president.

Durant més de dos anys m'he mantingut inactiu de qualsevol tasca de caire associatiu en el món del mercat, però ara que l'Associació de Marxants i la Generalitat de Catalunya estan portant a terme un gran projecte per promocionar i dignificar el mercat, he volgut aportar el meu gra de sorra i sóc soci actiu d'aquesta entitat, però em dol

veure que el Sr. Cano segueix amb la mateixa actitud d'abans: intentar destruir.

Amb la nota informativa del dia 25 de juliol, el gremi i el Sr. Cano, amb el seu afany de protagonisme, volen intentar desprestigiar una vegada més l'Associació de Marxants, ja que parlen d'un pla sectorial del qual no tenen ni idea i al qual des del primer moment han volgut posar entrebancs. Per si no hi pensa, Sr. Cano, ha de saber, i de fet segur que ho sap, que l'Associació de Marxants de les Comarques Gironines fa més de quaranta anys que du a terme una tasca constant i feixuga per defensar els drets dels marxants, però

aquesta tasca es fa d'una manera ben diferent de la seva; es fa de manera constant, treballant cada dia, sense voler penjar-se medalles, veient el mercat en el seu conjunt, parlant i proposant alternatives i solucions, en definitiva, sumant i mai restant. Amb el que m'he fet un tip de riure és amb l'últim paràgraf, en què pretén una deserció massiva, una fugida dels socis del seu «gran rival», l'Associació de Marxants, perquè vagin amb vostè. El gremi i el Sr. Cano intenten confondre una vegada més els marxants. Jo em pregunto si això és només una idea seva o si, pel contrari, la seva junta dona suport a tot aquest muntatge. ¿Hi ha democràcia a la seva junta, Sr. Cano? Permeti'm que ho dubti. Sr. Cano, estaria bé que orientés tota la seva feina a defensar els marxants i no a dividir-los com ho està fent fins ara vostè amb el «seu» gremi. Potser és l'hora dels relleus. Li demano que hi pensi. Gràcies. / JAUME RIERA. Llagostera (Gironès).

Fart de manipulacions

● És flagrant la interpretació que fan alguns diaris estatals de dades objectives, com les balances fiscals, i la manera com giren declaracions de polítics catalans. Com va dir Josep Huguet, els barons de Castella, Madrid i el califat poden dir el que vulguin de Catalunya i ningú els diu que callin, mentre que als polítics d'aquí se'ls mengen quan obren la boca. Prou, i cridin ben fort! / JORDI FERRER. Barcelona.